

אור השבת

הדלקת נרות - 19:20

מוצאי שבת - 20:21

* עפ"י זמני ת"א



"והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע"



"אל ידין אדם דיין,
לא למי שאוהבו
ולא למי ששונאו.
שאוהבו -
אינו רואה לו חובה
(אינו מסוגל
לחייבו בדין)
ששונאו -
אינו רואה לו זכות
(אינו מסוגל
לזכותו בדין)

- רב פפא -

פרשת דברים נקראת בכל שנה בשבת הסמוכה לתשעה באב. **ומדוע?** כי בפתח הפרשה חזו מספר משה על חטא חמרגלים, שהוציאו דיבת הארץ היעודה לישראל וחמיטו בכך אסון כבד על דור יוצאי מצרים. וכבר אמרו חז"ל שהגזירה שגזר הקב"ה על יוצאי מצרים (שימותו במדבר ולא ייכנסו לארץ) אירע בליל תשעה באב.

כך שנינו במסכת תענית על הפסוק: "ויבכו העם בלילה החזאי": "אותו לילה, ליל תשעה באב היה, אמר להם הקב"ה לישראל - אתם בכיתם בכייה של חינום (בכייית שזוא, בזמן שהמרגלים הוציאו דיבה על הארץ, ובכך גיליתם שאינכם בוטחים בה' שהבטיח להוריש לכם את ארץ כנען), ואני קובע לכם בכייה לדורות (בליל תשעה באב, שבו עתידים ישראל להתאבל על חורבן בית המקדש)".

השבת שבה פותחים את ספר דברים נקראת "שבת חזון" על שם שמפטירים בה נבואת התזכחה של ישעיהו הנביא, המתחילה במילים "**חזון ישעיהו בן אמוץ...**".

על "שבת חזון" אומר הצדיק מסאדיגורא: **השבת הסמוכה לתשעה באב, יום חבכי וחאבל על חורבן מקדשנו ותפארתנו, היא שבת גדולה וחשובה.** **ליל הַפְּתִיחָה לַאֲדָמָה הַמִּצְוִי בַחֹדֶר אֶפְלָא, וְבֵא חֲבְרוּ וּמְכַנְּסִים לְתוֹכּוֹ נֵר דּוֹלֵק.** מה חביב אותו הנר המפיץ אורו במחשכי החדר! "בדומה לכך", אומר האדמו"ר מסאדיגורא, כשבא אורו חזק של שבת קודש בימי "בין המצרים", ימי עיצבות ומנהגי אבלות על שטולטלנו מארץ חמדת אבות לחשכת הגלויות, אור יקריות הוא לנו וחננו ששים ושמים בו ביותר... "יח"ד שימי האבלות יהפכו לימים של שמחה וזוכה לימות המשיח ולבניין בית מקדשנו בקרוב. אמן."

שני קשרים: שני קשרים זה על גבי זה, אין זה נחשב לקשר של אומן. ולכן, מותר מן הדין לקשור שני קשרים, אם עומד להיפתח בשבוע הקרוב. וכן, מותר לפתוח חפץ שהיה קשור בשני קשרים.

וכמו כן, אם נקשרה הנעל שני קשרים, מותר להתירם. ואם נקשר חזק מאוד באופן שאינו יכול להתירם, מותר אף חותכם.

בני אשכנז: ואולם הרמ"א כתב שבני אשכנז נהגו להחמיר שלא לקשור ולא להתיר שני קשרים זה על גבי זה, אפילו כשאינו קשר של קיימא, אלא אם כן במקום צער, שאז יש להקל, כגון שהנעל אינה יוצאת מן הרגל והוא מצטער להישאר כך עד צאת השבת.

וזאת התורה: וכמו כן, ספר תורה של בני אשכנז, שרגילים הם לקשרו, אם נמצא שהוא קשור בשתי קשירות, מותר לפותחו.

שרוך נעליים: מותר להשחיל שרוך חדש בנעליים, כאשר השרוך נכנס לנקב בקלות ללא טורח כגון שסביב הנקב יש ברזל או שהנקב רחב. ובמוצאי שבת יוציא את השרוך וישחילו שוב.



עניבה: מותר לקשור עניבה בשבת.

מתוך
'קצו"ט יוסף

פינת ההלכה

מלאכות קושר ומתיר

קשר האסור מן התורה: הקושר בשבת, בהצטרף שני התנאים דלהלן, הרי הוא עובר על מלאכת 'קושר' מן התורה, ואלו הן: **א. קשר של קיימא** (קשר שאינו עשוי להיפתח תוך שבעה ימים). **ב. מעשה אומן** (קשר מיוחד שרק בעלי המקצוע יודעים אותו, כמו קשר הספנים).

קשר האסור מדרבנן: כאשר ישנו רק **תנאי אחד** מתוך שני התנאים דלעיל, נאסרה הקשירה מדברי חכמים. ולכן אסור לקשור קשר של קיימא אף שאינו מעשה אומן, או שהקשר מעשה אומן, אך אינו של קיימא.

קשר המותר: כאשר חסרים שני התנאים, מותר לכתחילה לקשור בשבת. ולכן, קשר שאינו של קיימא וגם אינו מעשה אומן, מותר לקשורו.

זכות לימוד ההלכות להצלחת עם ישראל, לאחדות בתוכנו וסייעתא דשמיא בריבוי אהבת חינום, ביטול גזרות רעות ורכוואה לכל חולי עמו ישראל.

"ה' רועי לא אחסר"

~מדרש תנ"ך~

"הפכו לכם אנשים חכמים ונכונים... ואשימם כראשכם"

אמר רבי ברכיה בשם רבי חנינא: צריכים הדיינים שיהא בהם שבע מידות, ואלו הן: "חכמים ונבונים וידועים", וארבע מידות נוספות ככתוב בספר שמות: "ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל, יראי אלוקים, אנשי אמת, שונאי בצע, ושמת עליהם".

ולמה לא נכתבו כל שבעת המידות הראויות לדייני ישראל במקום אחד בתורה? שאם לא נמצאו בעלי שבע מידות טובות, ממנה דיינים מארבע מידות טובות, ואם לא נמצאו מארבע מידות טובות ימנה משלוש מידות טובות, ואם לא נמצאו מועמדים עם שלוש מידות טובות ממנה בעלי מידה טובה אחת.

בהמשך הפסוק נא': "ואשימם בראשך", המילה "ואשימם" נדרשת כאן מלשון חטא ואשמה, כיוון שבכמה נוסחאות קדומות כתובה בלי י' (אשם). **אמר ר' יהושע בן לוי:** אמר להם משה לישראל: "אם אין אתם נשמעים להם (למנהיגי העם), אשמה תלויה בראשכם".

למה הדבר דומה? לנחש, שאמר הזנב לראש: "עד מתי אתה מתהלך תחילה? אני אלך תחילה!" אמר הראש לזנב: "לך!", הלך הזנב בראש ומצא גומא (בור) של מים והשליך את הנחש לתוכה, מצא אש והשליך את הנחש בתוכה, מצא קוצים והשליך את הנחש

זכות הלימוד בעלון לרפואת; הרב דוד בן סעדיה, שולמית בת

חממה יונה, דורית בת גאולה, דינה בת דיאמנטה, פיבי בת תמר, הדסה בת תמר, מול בת כוכבה, ברכה בת חביבה, שקד חיה בת אסנת, אורן בן אביגיל.

פינת האמונה

~מדרש תנ"ך~

הכתובת הנכונה...

אנו זוכים ללמוד ביחד על סוגיית 'חיי תורה',

ובעזרת ה' יתקיים בנו הכתוב: "עץ חיים היא למחזיקים בה"

חיים נלמד, כיצד הגיוני שאנו בני אדם הגשמיים יכולים ללמוד

תורה? הרי היא רוחנית!!!

האם התורה שייכת לבני אדם?? ואם כן, האם לכל בני האדם??

יש בדיחה מפורסמת ובה שואלים: למה ניתנו לעם ישראל שני לוחות הברית ולא אחד? תשובה: עם ישראל שמע שזה חינום, אז ביקשו שניים...

במדרש מסופר שלפני נתינת התורה לעם ישראל 'הסתובב' הקב"ה בעולם, ועשה 'מכרז' שמציע את התורה גם לעמים אחרים. כשהגיע לבני עשיו הם שאלו: "מה כתוב בתורה?", וכששמעו את התשובה אמרו: "לא, תודה, זה לא בשבילנו". עבר ה' גם על הפתח של בני ישמעאל, והסיפור חזר על עצמו. רק עם ישראל הסכים לקבל את התורה. **מדרש קצת משונה.**

מה הרעיון שהא בא אלף?

המהר"ל מפראג מסביר שכוננת המדרש ללמד אותנו שמבחינת ההתאמה הפנימית - רק עם ישראל מתאים לקבל את התורה. או כמו שהרב צבי יהודה קוק זצ"ל היה אומר: "עם ישראל הוא הכתובת הנכונה לתורה".

לתוכם. מי גרם לנחש כל התקלות האלו? בגלל שהלך הראש אחרי הזנב! **כך** כשהקטנים נשמעים לגדולים, הגדולים גוזרים לפני ה' והוא נעתר להם. וכשהגדולים מהלכים אחר הקטנים, הם נופלים לאחר פניהם. **אחד מהציוויים לדיינים הוא לא לפסוק את הדין עד ששומעים את שני הצדדים, דבר זה מתבטא יפה בסיפור שלפנינו:**

מסופר על ר' יהונתן אייבשיץ, רבה של פראג ואחד מגדולי הדור באמצע המאה ה-18, שהתפרסם בילדותו בחריפות שכלו.

ביום שיהונתן הנער הגיע לגיל מצוות, הציג בפניו אחד מבאי בית אביו את השאלה הבאה: "עד היום, בטרם מלאו לך י"ג שנה, לא היה לך עדיין יצר טוב, ורק היצר הרע מצא לו מסילות בלבבך (עפ"י חז"ל, יצר הרע מלווה את האדם מרגע היוולדו ורק מגיל שלוש עשרה מצטרף אליו יצר הטוב). הכיצד עלה בידך עד היום להתגבר על יצר הרע? ומה עשית כדי להטות ליבך מדבר העבירה?"

יהונתן חד המחשבה וחריף הלשון השיב מיד: "כשבא אלי יצר הרע לפתותני בדבר עבירה, הזכרתי לו מאמר חז"ל המובא במסכת סנהדרין: 'שמוע בין אחיכם ושפטתם צדק' דרשו חז"ל: 'זוהי אזהרה לבית דין, שלא ישמע דברי בעל דין, קודם שיבוא בעל דין חבירו'. על יסוד הלכה פסוקה זו, הייתי משתיק את יצר הרע שבי, כי דרשת ימננו להפסיק כליל את פיתוייו, בטענה שאסור לי לשמוע טענת בעל דין אחד (יצר הרע) שלא בפני בעל דין שכנגדו (יצר הטוב). מעתה חייבים שנינו לחכות עד שיבוא גם יצר הטוב לטעון את טענותיו, ולאחר שמיעת שני הצדדים אוכל להחליט עם מי הצדק..."

זכות הלימוד בעלון להצלחת; ר' מרדכי בן שינדל וב"ב,

אברהם בן שושנה הי"ו, שריה בן מנחם הי"ו, ציפורה בת רומיה הי"ו.

אם רוצים לשלוח מכתב ואין אף אחד שמסוגל להבין מה שכתוב בו, סימן שאין כתובת מתאימה למכתב. ה' בחר בעם ישראל מבין האומות כולן, ולכם עם ישראל הוא העם היחיד שמסוגל להבין את המכתב בצורה הנכונה. יש התאמה בין מה שיש בנו לתוכן המכתב. לפעמים רוצים לדבר אבל מרגישים שאין אף אחד שיבין באמת. בעם ישראל טמונה היכולת 'להבין' באמת, לכן ה' מדבר איתנו. כלומר: בעומק של כל אחד ואחת מאיתנו, הרצון שלנו תואם לרצון ה'.

זאת כוונת ה-'אור החיים' הקדוש, רבי חיים בן עטר, בדבריו המופלאים: **"אם אין ישראל, אין תורה" (!!!)** כדי שנבין בצורה ברורה; רק עם ישראל מתאים לקבל את התורה, ולו יצויר שלא היה עם ישראל בעולם - ממילא, לא הייתה תורה.

חז"ל מספרים שכשעלה משה לשמים לקבל את התורה התנהל שם מאבק. המלאכים לא רצו שתיתן התורה, הם טענו בפני ה': "חמדה גנחה... אתה מבקשה ליתנה לבשר ודם?". כלומר: איך מורידים תורה שמימית עליונה לעולם גשמי-חומרי נמוך כל כך? בסופו של דבר משה רבנו ניצח במאבק עם המלאכים. התורה היא אכן לא מהעולם הזה, היא שמימית וקדושה, אך עם זאת היא **מתאימה לנו ושייכת לנו.** מצד אחד כול כולה מעל העולם הזה ומצד אחר כול כולה שייכת לנו, כאן בעולם הזה, לתקן אותו ולרומם אותו. או כמו שאמר הרב מקוצק: **"מלאכים יש לה- מספיק בשמים, הוא חפץ בבני אדם שיעשו מהארץ שמים..."**

1202 הזא נאמז שהתורה ניתנה לנו לא כאנשים פריטיים,

אלא זוהי תורה שמצריכה את כולנו, התורה מאתגרת את כולנו.

כל עם ישראל שייך לתורה!!!

זכות הלימוד בעלון לעילוי נשמת שלומית שפרה בת טובה גיטל, יוכבד בת סעדיה, אמיתי אלימלך בן ליאה, שמעון בן יששכר דב כהן,

אברהם בן לאה, נעמה בת אבישג, יפת בן מרים. משה מרלי בן חווה, אסתר בת מרים.

הלכות לשון הרע

~נצור לשונך~

נמשך בעז"ה בלימוד הלכות לשון הרע, בפינה זו נציג את עיקרי ההלכות כפי שמוציגות בספר "נצור לשונך" המבוסס על הספר "שמירת הלשון" של ה"חפץ חיים". יחיד שנזכר להתרחק מלחיד ועיי חיי חברה תקינים נזכר לאהבת חנם וביאת גואל צדק. מזהר. אמן.

הלכות לשון הרע, כלל ב, סעיף ג

לשון הרע שנאמרה בפני שלושה: אנשים רבים סבורים בטעות, כי לחזור ולספר דברי גנאי שנאמרו בפני שלושה אינו נחשב לשון הרע. לכן חייב להיות ברור, כי רוב הפוסקים אינם מבדילים בין לשון הרע שנאמרה בנוכחות שלושה לבין כזו שנאמרה בפני יחיד. קיימת דעה מקילה האומרת, כי המדבר לשון הרע בפני שלושה אנשים ואלה החורים ומספרים את הדברים לאחרים, המספר הראשון עובר על לשון הרע אולם שלושת השומעים אינם עוברים על איסור. הטעם לכך, משום שדבר שיודעים אותו שלושה אנשים נחשב כבר כידוע לכל, ואין איסור לשון הרע חל על דברים העשויים להתגלות ממילא. עם זאת, מכיוון שרוב הפוסקים סבורים שאין לה מקור בתלמוד- אל תחזור על סיפור לשון הרע אפילו אם הדברים ידועים ברבים.

"מר גולד שמע יחד עם שני חכריו, כי מר כחן נעצר משום שעבר על החוק. אף על פי שחבר נאמר בפני שלושה, אל לו למר גולד לספר על כך לאחרים"

הלכות לשון הרע, כלל ב, סעיף ד

גילוי דברים שנאמרו באסיפה: חברי ועד מנהלים, או סגל של מוסדות וגופים שונים, מקבלים לעיתים קרובות החלטות שאינן מתקבלות על דעת כל האנשים הנוגעים בדבר. תמיד מצויים כאלה שהחלטות אינן לרוחם והם אינם מסכימים עימהן. במקרה מעין

זה אסור לכל אחד מהמשתתפים באסיפה לגלות את שמות אלה מביניהם שתמכו או הצביעו בעד אותה החלטה המנוגדת לרצונו של מישהו. יתר על כן, אפילו בלי להזכיר שמות, אסור לאחד מהם לומר: "אני עצמי הייתי לצידיך, אבל מה יכולתי לעשות? העניין הוכרע בקולותיהם של האחרים", איסור זה אמור אף אם הישיבה אינה הוגדרה כסודית.

הלכות לשון הרע, כלל ב, סעיף ח

הלועג על שיעור תורה: רבים טועים וחושבים כי אין איסור ללעוג לשיעור תורה או דרשה ששמעו. נוהג זה- שהוא למרבה הצער מאוד נפוץ וגורם פעמים רבות נזק, צער ובושה לזולת- אין לו כל הצדקה והוא נחשב לשון הרע. גם כשהשיעור באמת דל בתוכנו, חסר עמקות או שסברתו גרועה, אסור ללגלג על נותן השיעור. מה עוד שלרוב, השומע מעריך את השיעור באופן חד צדדי, רק לפי טעמו האישי. יש מי שחפץ לשמוע פירוש חדש, יש שנהנה ממשלים קלים, בעוד השלישי מעדיף שיעור רעיוני עמוק. כך שגם אם מישהו אינו מעריך את הנאמר, עליו לדעת כי יתכן שאחרים מעריכים את הדברים ומוצאים בהם עניין. על כל פנים, בין כך ובין כך אסור ללעוג לשיעור או לבזות את מגיד השיעור.

מי שבאמת חפץ בשיעור או דרשה ברמה גבוהה יותר, יכול לגשת באופן אישי ובצנעה אל נותן השיעור ולבקש ממנו שיספר את תוכן דבריו או סגנון הסברתו.

"כולם יודעים שהשיעור של הרב כחן משעמם"

"הוא עיצמו אינו יודע מה שהוא מדבר"

"אתה יכול לוותר על דרשתו של הרב ראובן. אין לו אף פעם רעיונות חדשים, הוא

רק חוזר על דבריהם של אחרים"

"הוא לא רציני. הוא נותן את השיעור רק בגלל התשלום שהוא מקבל"

בוודאי שמותר לשומע להתווכח או להעיר הערות על דברים שאינם ברורים או שאינם מסכים עימהם, אבל דבר זה חייב להיעשות בכבוד ודרך ארץ. רק כאשר המדבר מביע דעות אפיקורסיות, אז זו אפילו חובה לגנותו וללעוג על דבריו ואיסור לשון הרע לא חל על איש כזה.

שו"ת מהפרשה

ר' עזרא מלוא

ש: א. מדוע נקרא ספר דברים בשם: "משנה תורה"? **ב. במה זה מתבטא?**
ת: א) כי בו חוזרים ונשנים המאורעות שבחומשים הקודמים.
ב) לא כתוב בספר זה: "ידבר ה' אל משה לאמור" או "צו את בני ישראל".

ש: פרשת דברים נקראת בשבת הסמוכה לט' באב. מדוע?
ת: כי בה מוזכר חטא המרגלים שבגיננו נענשו ישראל: "ויכבו העם כלילה ההוא- ליל ט' באב היה" (תענית כ"ט).

ש: ציין שני רמזים במילים: "אלה הדברים"!
ת: א) "אלה" ר"ת- אבך לשון הרע. **ב)** אלה- גימטריה 36 כנגד ל"ו צדיקים שבכל דור (סוכה מ"ה).

ש: מה נרמז במילים: "תופל ולבן"?
ת: תופל ולבן- דברים שתפלו על המן שצבצבו לבן.

ש: אילו אירועים התרחשו ב"חצרות ודי זהב"?

ת: בחצרות- נענשה מרים על לשון הרע: **די זהב-** מרמז על עגל הזהב.



ש: מאיזה פסוק למדים שיש "שבעים פנים לתורה"?
ת: מהפסוק: "הואיל משה באר את התורה הזאת."

ש: מדוע מפורטים בתורה כל המסעות? ציין שלושה טעמים.

ת: רש"י- להודיע חסדיו של מקום. **רמב"ם-** לפרסם את נסיו ה' ספורנו- לפרסם את זכותם של בני ישראל, שהלכו אחרי ה' במדבר.

ש: הרמב"ם בהלכות סנהדרין (ב"ל 7) מונה שבע תכונות שצריכות להיות בשופט ודיין. מהן התכונות?
ת: חכמה, ענוה, יראת שמים, שנאת ממון, אהבת אמת, אהבת הבריות ובעלי שם טוב.

ש: ציין ארבע חילים המבטאות "פחד" בפרשתנו.
ת: " אל תירא ואל תחת", "לא תערצון", "לא תגורו".

ש: ציין שני פירושים למלה "תכירו" בפסוק: "לא תכירו פנים במשפט"
ת: א) תכירו = תפלו לטובה את אוהביכם. **ב)** תתנכרו לשונאיכם.

ש: "ויצא האמורי... וירדפו אתכם כאשר תעשינה הדבורים". מה המיוחד בדבורים?
ת: הדבורה מתה מיד לאחר עקיצתה (כך יקרה לאויביכם מיד אחרי שיכו אתכם).



עברו שנים... ויום אחד הגיע למקום הרב הקדוש, רבי דוב בער מראדושיץ וביקש ללון במקום, "אבל עלי לקבל חדר שקט שכן אני עסוק בלימוד", אמר לבעל הפונדק. התבונן בו בעל הפונדק ואמר- "אין לי כל חדר כזה, אלא אם יואיל כבודו ללון בחדרי". הסכים האורח המכובד ונכנס ללון בחדרו של בעל הפונדק. בעל הפונדק הלך לעבודתו ובערב נכנס לאחד החדרים האחרים וביקש לנוח, אלא שרעש גדול של ריקודים ושירי שמחה בקע מחדרו מדי פעם בפעם. הוא כבר ביקש להתפרץ לחדר ולבקש מהאורח רם המעלה שירחם עליו ויפסיק את שירתו וריקודו אלא שבכל זאת התאפק. כך עבר הלילה על האורח בשירה ריקוד...

למחרת בבוקר הצליח בעל הפונדק להירדם, קם באיחור, התפלל והלך לעבודתו. קרא רבי דוב בער לבעל הפונדק ושאלו- "אמור לי, מניין לך השעון הזה?" סיפר לו בעל הפונדק כיצד התגלגל לידי מורה השעות הזה. אמר לו הרב הקדוש- "דע לך! מציאה גדולה בידיך, מאותן מציאות הבאות בהיסח הדעות! השעון הוא שעונו של "החוזה מלובלין" ובניגוד לשאר מורי השעות בעולם המראים את הזמן ההולך ומתקצר עד שעת המיתה, הרי שעונו של החוזה מלובלין מצלצל ומבשר לעולם שהגלות מתמעטת והולכת, ומתקצר הזמן שנותר עד הגאולה, עד שיבוא משיח צדקנו, לפיכך הייתי רוקד ושמח כל הלילה..."

אכן שעונו של החוזה מלובלין עובר מדור לדור במשפחתו של הפונדקאי והם שומרים עליו מכל משמר ושמחים עמו ולנו נותר הסיפור ...

ר' יעקב יצחק הלוי הורוויץ - "החוזה מלובלין", מגדולי רבני החסידות חי בין השנים: 1745 - 1815, תאריך הילולה: ט' אב, מקום קבורה: פולין.

רבי יעקב יצחק בן הרב אברהם אליעזר הלוי משברשין היה תלמידו של המגיד ממזריטש ואח"כ הסתופף בצלו של רבי אלימלך מלז'נסק. תחילה ישב בלאנצוט, אולם כשעבר ללובלין הפך ביתו להיות מרכז לחסידות הפולנית.

בין הבאים אליו ושומעי לקחו עשרות גדולים, שנתפרסמו בגאונותם ובצדקותם, בתוכם: רבי יעקב יצחק ורבי שמחה בונם מפשיסחה, רבי מאיר הלוי מאפטא, רבי דוד מללוב, רבי משה טייטלבוים, בעל "שמח משה", רבי צבי אלימלך מדינוב, בעל "בני יששכר", רבי יחזקאל מקוזמיר, רבי נפתלי מרופשיץ, רבי קלמן קולנימוס מקרקא, בעל "מאור-ושמש", רבי צבי הירש מזידיטשוב, רבי שלום מבלז, רבי שמעון מירוסלב ורבים אחרים, כל תלמידיו ויתר צדיקי הדור- פיהם מלא תהילות ותשבחות על צדקתו וקדושתו של רבי יעקב יצחק, שכנוהו בתואר הנעלה "החוזה מלובלין".

שעונו של החוזה מלובלין

לאחר מותו של החוזה מלובלין, עם תום שבעת ימי האבל. הפילו היורשים גורל ביניהם, על מעט הדברים שנשארו לו. נפלו בחלקו של בנו הרב יוסף מטולטשין בגדי השבת, האבנט ומורה השעות של החוזה מלובלין. נטל אותם תחת בית שחיו והתחיל ללכת חזרה לעיירה שלו.

בדרך החל יורד גשם זלעפות ולא הייתה לו ברירה, נכנס לפונדק דרכים ומשהגשם לא פסק, אכל שם ארוחת ערב ולן במקום. למחרת לאחר התפילה וארוחת הבוקר קם וביקש ללכת. "ותשלום?" שאל בעל הפונדק. חיטט רבי יוסף בחפציו ואמר- "אין לי כל פרוטה, אבל יש בידי חפצים אלה, בחר לך מה שתרצה!" התבונן בעל הפונדק בחפצים וקרא לאשתו. זו פסלה מיד את בגדי השבת של החוזה מלובלין, כי אמרה- "ממילא לבעלי אין כל הזדמנות ללבוש אותם", אך הסכימה לקחת את מורה השעות למרות שלא נראה בו משהו מיוחד. רבי יוסף הלך לדרכו ובעל הפונדק לקח את מורה השעות ותלה אותו בחדרו והיה משתעשע עמו כי ראה שהוא עובד כהלכה.

"עץ זיתים היא למוזיקים בזה - ותומכיה מאושר"

ואלה יעמדו על הברכה: גל בן דינה, מוריה בת בת-שבע, גל בן ציון, רון בן יגאל, יגאל בן סעדיה, בת שבע בת סעדיה, מנדי בן ימימה, יונתן בן לאה, שרית בת תמר, מישל בן שושנה, שרונה בת אילנה, בת ציון בת לאה.

לוי' שיעורים בכפר ביל'ו ב':

- יום ב': שיעור בישניות**- לימוד סדר מועד, שעה: 21:00. השיעור מתקיים בבית משפחת טאייב.
- יום ג': שיעור בספר התניא**- מפי הרב מאיר הכהן, שעה: 21:00, השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל'ו ב'.
- יום ה': שיעור פרשת שבוע**- שניים מקרא ואחד תרגום, שעה: 20:30, השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל'ו ב'.
- שבת קודש: שיעור רש"י** - כ-20 דקות לפני תפילת מנחה.

לוי' תפילות בשבת:

- מנחה ערב שבת:** 19:15
- שחרית:** 9:00
- מנחה:** 19:00
- סעודה שלישית:** 19:20
- ערבית מוצ"ש:** 20:15

